

לצלול עם ולהרגיש בלי

העקשנות, כך נראה, משתלמת. לאחר שנים של
מלחמה בביורוקרטיה והתגברות של שלל כשלים
לוגיסטיים, נפתח ציר ספארי חדש בפני הישראלים,
המוביל מאי האלמוגים שמול טאבה ועד לשארם,
שחושף את הקסם האמיתי של סיני הבתולית של פעם

מאת: אמיר טיטו

אתר המערות דרומית
לדהב. צילום: אורן כהן

משמאל: גורגוניות בג'אבר
אל בינת. צילום: אורן כהן

למטה: טריגון הסנפירים.
צילום: איגור גנקין

למטה משמאל: ראס אבו
גלום. צילום: אמיר טיטו

**האם יכול להיות שיש כאן רק
בדואים, ממש כמו בתקופה
שסיני עוד היתה "שלנו", ללא
מלונות, כבישים ועשרות סירות
של צוללים אירופאים?**

א

ני תופס את הראש ולא מאמין, איזו דממה! אנחנו כאן לבד! האם יכול להיות שסוף סוף מצאתי אתרי צלילה כה בתוליים? האם יכול להיות שאני נמצא מרחק נגיעה מחופי אילת ולמרות זאת אף אחד לא צולל בריף המטורף הזה? האם יכול להיות שיש כאן רק בדואים, ממש כמו בתקופה שסיני עוד היתה "שלנו", ללא מלונות, כבישים ועשרות סירות של צוללים אירופאים?

על פניהם של מרבית חברי עולה הבעה של רוגע ושלווה כאשר הם שומעים את צמד המילים "חופי סיני". כי הרי גם מי שלא מאוהב במקום יודע שאי אפשר להתווכח עם הקסם שמייצר השילוב המדהים של המדבר החום, בריזות אחה"צ קסומות, המים הכחולים והשקט האין סופי. לרוב, השלווה המדהימה הזאת

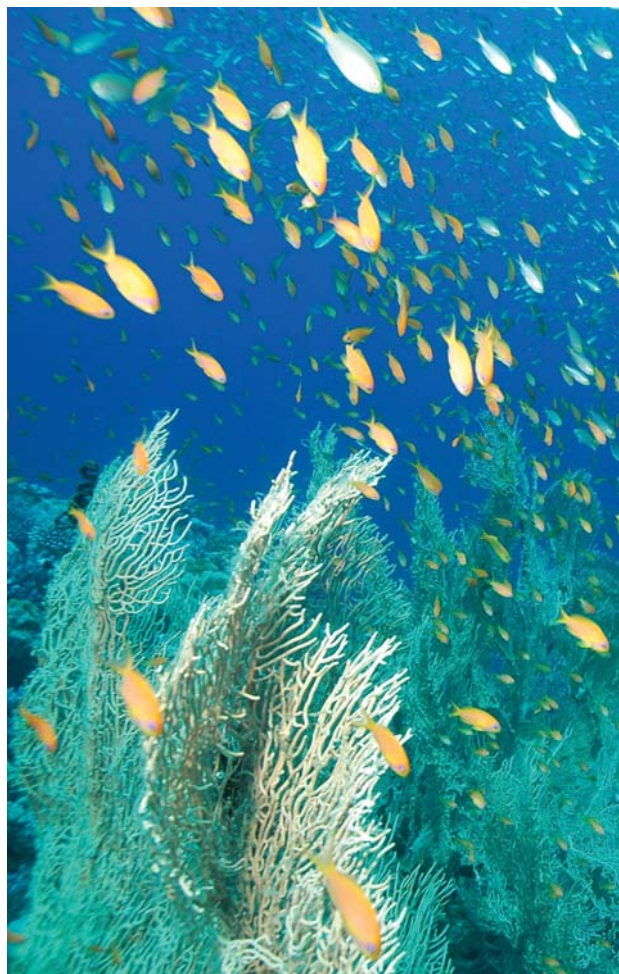
משיכת לצד "היבשתי" של חופי סיני, אך מי שמכיר את סיני מהצד הכחול, נחשף גם הוא לקסם המוכר בתוספת בונוס ענק - הצלילות. בכל צלילה בריפים של סיני, אני מתקשה להסביר לעצמי איך מתקיימים כל כך הרבה חיים וצבע מתחת למים, וברגע שהצלילה מסתיימת, ומוציאים את הראש מהמים ואת הווסת מהפה, כאילו

במטה קסמים, מתחלף השקט האינסופי של עולם הדממה בשקט המיוחד והאופייני כל כך של חופי סיני.

הזיכרון הראשון שלי מסיני מתחיל בשנות השמונים המוקדמות, כאשר הורי מיהרו לקחת אותנו לחופי נואיבה, די-זהב ומפרץ נעמה, על מנת שנוכל ליהנות מהקסם של סיני, רגע לפני שמחזירים את חצי האי חזרה לידי המצרים. באותן נסיעות לסיני פגשנו מספר משפחות נוספות שהתמקמו להן עם אוהלים גדולים אל מול המפרצים הקסומים בניסיון טעימה אחרון של השלווה שאפשר לקבל רק בסיני.

עשור לאחר מכן, טרם הגיוס לצה"ל, נסעתי עם חבר טוב לטיול של שבועיים לאורך החופים האהובים. בטיול נחשפתי לסיני קצת שונה ממה שזכרתי מילדותי - "סיני בבניה". החופות לאורך חופי טאבה ונואיבה היו מעטות, די-זהב הפכה להיות דהב, ב-Blue Hole כבר נבנתה לה הסככה הראשונה על החוף ושארם התחילה לקבל את הצ'ארטרים הראשונים מאירופה שהובילו תיירים למלונות שנבנו להם בקצב מדאיג.

מאז השרות הצבאי ועד היום ביקרתי, טיילתי וצללתי מספר רב של פעמים לאורך חופי סיני ובכל נסיעה הרגשתי איך השקט והשלווה מפנים מקום לבניה ולמסחר, החופות מתמלאות מחג לחג בתיירים מישראל ובמקביל בצד של שארם מתפתחת הבניה והבטון משתלט על החופים הטהורים. קצב הגידול הורגש היטב גם באתרי

גורגוניות בג'אבר אל בית. צילום: איגור גנקין

מימין: בדרך לג'אבר אל
בינת על גבי ספינות
המדבר. צילום: אמיר טיטו

למטה: צילום קבוצתי.
צילום: אמיר טיטו

הצלילה הפופולרית, שהחלו לקבל ביקורים של עשרות סירות צוללים מידי יום. וכך, תוך 25 שנה, השתנתה לה סיני אל מול עיני.

בחג השבועות 2007, על סיפונה של ספינה המפליגה מאי האלמוגים עד לשארם, הרגשתי איך בכל זאת אני מתחבר שוב לסיני של פעם, צולל עם בת/בן הזוג ולא עם עוד עשרות צוללים וחווה את תחושת השקט והשלווה מבלי לחלוק את החוויה עם עוד אלפי תיירים.

מאי האלמוגים לשארם

בענף הצלילה בארץ פועלים שני אנשים ששמן הוא שם נרדף לספארי צלילות בסיני - אילן ורד, הנציג הבלעדי של Seaqueen ואסוף קרסנטי, הבעלים של S-club. אילן ואסוף השכילו להבין כי הלקוח הישראלי חייב לצאת מרוצה מכל ספארי, לכן חברו שניהם על מנת לייצר חידושים ואתגרים בענף הצלילה הישראלי.

חידוש מרענן ואיכותי שנחנך בתחילת קיץ 2007 מוכיח שסיני יכולה לחדש גם לאותם "שועלי ספארי" שביקרו באתרי הצלילה בשארם ובאיי טיראן. חשוב לציין שספארי באזור זה של חופי סיני לא בוצע מזה שנים רבות וגם אז בוצע רק מהחוף ללא יכולת נגישות לאתרים רבים. הפלגה לאורך אותם חופים מעולם לא בוצעה עקב מכשולים בירוקרטים ובעיות לוגיסטיות, אך העקשנות של אילן ואסוף אל מול הבירוקרטיה המצרית אפשרה את פתיחתו של הנתבי החדש, בו יכולים כיום גם ישראלים, להתרשם מאתרים בתוליים ומיוחדים כגון ראס ממלח, ראס אבו גלום, גבר אל בינת, נבק, ראס טנטור, מריה שריידר ועוד... ספארי צלילות המתחיל באי

האלמוגים שסמוך לטאבה ומסתיים בשארם מתאים לצוללים ותיקים שחרשו את אתרי הצלילה בשארם וטיראן, אך גם צוללים שרק החלו את דרכם בעולם הצלילה יכולים ליהנות מצלילות באתרים 'נוחים' יותר (אתרים שלא מצריכים ניסיון רב). גם אל מול צלילות חוף, היתרון המובהק של הספארי נשמר הודות לסירות הזורדיק היעילות שמורידות את קבוצת הצוללים ישירות מעל אתר הצלילה ובכך חוסכת את "מנהלות החוף" ולא מעט אוויר במיכלים.

**חלק מהאתרים בהם צללנו הינם
אתרים שרק שמעתי עליהם
סיפורים בעבר ותמיד שאלתי
את עצמי למה אני לא משקיע
קצת יותר ומגיע גם אליהם**

צילום: איגור גנקין

במשך שלושת ימי הצלילה הראשונים לא ראינו אף
לא ספינת צוללים אחת. אך כאשר באופק נצפתה לה
נקודה לבנה שהתקרבה לעברנו והתגלתה כ-Daily
חצופה מדהב, חשנו איך היא מפרה את השלווה
שעוטפת אותנו מיומו הראשון של הספארי

חופי סיני. צילום: אמיר טיטו

היטב ע"י המועדונים המקומיים.

במהלך הספארי חלפנו על פני כל חופי סיני, כאשר הקפטן ומדריך הצלילה מתזמנים את ההפלגה כך שנבצע את הצלילות באתרים אטרקטיביים ומפתים. במשך שלושת ימי הצלילה הראשונים לא ראינו אף לא ספינת צוללים אחת. אך כאשר באופק נצפתה לה נקודה לבנה שהתקרבה לעברנו והתגלתה כ-Daily חצופה מדהב, חשנו איך היא מפרה את השלווה שעוטפת אותנו מיומו הראשון של הספארי. סירות נוספות ראינו אך ורק ביום האחרון של המסע כאשר הגענו לאיי טיראן. עד לתחילת ההפלגה לא האמנתי שיש עוד אתרי צלילה בסיני של שנות ה-2000 ללא צוללים - עכשיו אני יודע שפשוט צריך לדעת איפה לחפש. בחלק מהאתרים בהם עגנו היינו עדים למחזה מעניין: שיירת גמלים מובילה תיירים אירופאים ומאחוריהם עוד מספר גמלים המתנהלים בכבודות מכיוון שציוד צלילה תלוי על דבשותיהם. התיירים הגיעו עייפים מהמסע בחום הרב בעוד אנחנו יושבים על הסיפון עם קולה קרה ביד אחת וספר טוב ביד השנייה לאחר צלילת שחרית וארוחת בוקר מצרית בסלון ממוזג.

ספארי המתחיל באי האלמוגים ומסתיים בשארם הינו אומנם הנתיב המומלץ למי שרוצה לבקר באתרי הצלילה הפרוסים לאורך חופי סיני, אך אילן ואסף פתחו אופציות נוספות בהן ניתן לבצע מסעות קצרים יותר המאפשרים למעוניינים, רק לטעום מהמסע. השניים עובדים עם מספר רב של ספינות אך ה-"Golden Emperor 2" וה-"Sea Queen" הינן היהלומים שבכתר - ספינות ברזל גדולות ומרווחות המספקות תנאים טובים לאלה המחפשים נוחות.

עם הלוג בוק פתוח

קשה למצוא צוללים המחזיקים Log Book המעיד על צלילות בכל האתרים אותם מבקרים במסגרת הספארי. חלק מהאתרים בהם צללנו הינם אתרים שרק שמעתי עליהם סיפורים בעבר ותמיד שאלתי את עצמי למה אני לא משקיע קצת יותר ומגיע גם אליהם. הרי בכל גיחה לדהב החלטתי שהפעם אני מחפש Daily (סירה שמבצעת גיחת צלילה יומית) שתיקח אותי רחוק מההתקהלות ומהצפיפות באתרים הפופולריים. בכל פעם המנהלות המתישות ולוחות הזמנים הבעייתיים גרמו לי לוותר על ה-Daily היוצא מדהב ולהסתפק בצלילות החוף המשוקקות

בדרך לעוד אתר. צילום: אמיר טיטו

אתרי הצלילה

כשמורת טבע, השמורה המבודדת נמצאת במרחק של 12 ק"מ צפונית לדהב, אך הגישה לא מתבצעת על דרך סלולה או מסודרת. למרגלות הכפר הבדואי אל-אומהיד נושקים מספר אתרי צלילה מרהיבים ביופיים שזוכים לביקור דל יחסית של צוללים הרפתקנים במהלך השנה. לראס אבו גלום מוביל שביל גמלים מפותל שיוצא מה-Blue Hole.

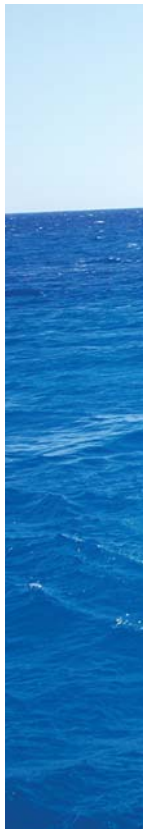
גאבר אל בינת - "הקבר של הנערה", הוא שם האתר בתרגום מערבית - על שם קבר של נערה בדואית הנמצא במעלה הוואדי המוביל לאתר הצלילה. לאתר ניתן להגיע דרך הים, או בהליכה דרומה לאורך שביל גמלים של 15 ק"מ היוצא מדרום דהב. לאתר נושקים הרים גבוהים המתרוממים עד לגובה של 1000 מטרים, המגבירים את תחושת השלווה לאחר הצלילה. בגאבר אל בינת ישנם שני אתרי צלילה דומיננטיים, האתר הצפוני והאתר הדרומי המספקים קירות אלמוגים ססגוניים, קניונים חוליים וצדפות ענק הפזורות לאורכם.

נבק - שמורת נבק ידועה בזכות עצי המנגרובים, עיט הדגים, אוניות טרופות וכמובן אתרי הצלילה הייחודיים.

לצער, במסגרת ספארי של 5 ימים הכולל 3-4 צלילות בכל יום, ניתן לבצע צלילות רק בחלק קטן מהאתרים הפזורים לאורך חופי סיני. כמו בכל ספארי, באשר הוא, את אתרי הצלילה בוחרים קפטן הסירה ומדריך הצלילה בהתאם לתנאי מזג האוויר, זרמי הים ואילוצים טכניים אחרים. לכן החלטתי, כמו בספארי, לדלג על חלק מהאתרים ולהתמקד ב-4 אתרים ייחודיים בהם ביקרנו במהלך ההפלגה. מי שיבצע את המסלול במלואו יזכה לבקר באתרים נוספים ורק לאחר הפלגה לאורך 200 ק"מ יתחיל להבין באמת מה טומנים בחובם חופי סיני.

ראס מחלח - כ-20 ק"מ דרומית לנואיבה, מייצרת גבעה המזדקפת לתוך מפרץ זרמי ים המושכים לעיתים דגים גדולים, ועם קצת מזל גם כרישים. במפרץ קיר אלמוגים ססגוני ומיוחד בין קניונים חוליים המאפשר drift diving מרתק. מעט מאוד מועדוני צלילה מגיעים לראס ממלח, לכן הצלילה באתר מספקת תחושת ראשוניות.

ראס אבו גלום - שמו של הראס נלקח מהשם הערבי של העצים הגדלים למרגלות ההרים. בשנת 1992 הכריזה ממשלת מצרים על שטח של 500 קמ"ר באזור אבו גלום

בקניון. צילום: אורן כהן

אתרי הצלילה של נבק: נחלת אל-תל - אתר צלילה מעניין ויוצא דופן השוכן אל מול קבוצת דקלים בחלק הצפוני של נבק. מעברים בין סלעים ושוניות המזכירים במקצת את עולם האגדות, לאחר כל המעברים המפותלים ניתן לצאת לריף בים הפתוח ולהתרשם משונית אלמוגים רכים וקשים. האתר מכונה "דיסנילנד" בשל הקניונים, המערות והמעברים הרבים היוצרים תחושת ריחוף.

אוניות טרופות: "מריה שריידר" ו"היי דרומה" הן שתי האוניות המהוות שם נרדף לנבק.

רשימה (חלקית) של אתרים נוספים הפזורים לאורך ההפלגה: אל היבק, The Blue hole & The Bells, הקניון, אבו הלל, הגנים, המגדלור, האי, ריף נפוליאון, 7pinnacles, 3 Pools, גן המורנות, Umm Sid, המערות, ראס טנטור, וודהוס, גקסון, טומאס, גורדון, הלגונה, קורמורן ועשרות אתרים נוספים הפזורים לאורך חופי שארם מראס ג'מילה וראס נצרני בחלקה הצפוני של שארם ועד Paradise וראס אום-סיד בצד הדרומי.

עצי המנגרובים: יער המנגרובים בנבק הוא הנקודה הצפונית ביותר על פני כדור הארץ בה ניתן למצוא עצים אלן. זוהי צורת הצמחים היחידה בעולם המסוגלת להתקיים בתנאי מים מלוחים. שורשי המנגרובים מתחלקים לשניים. חלקם שואבים מים מלוחים מאד מהים, בקרקע בוצית חסרת חמצן. עודף המלחים יוצא מהעלים ומתפנה בעזרת הרוחות. חלקם האחר של השורשים שואב חמצן מהאוויר ממש כמו שנורקלים. בעת גאות, השנורקלים נסגרים על מנת לא להתמלא במים. המנגרובים נצפים בעולם בחופים רדודים, דלתאות ונהרות. התנאים הקיצוניים בהם חיים המנגרובים הינם דוגמה להתפתחות אבולוציונית תקועה מכון שאין באפשרותם לחזור לחיים במים מתוקים אך מצד שני טמפרטורת המים והסביבה בה הם חיים הינה טמפרטורה טרופית יחודית הנמצאת הן בסיני והן במקומות אחרים בעולם בין קווי רוחב 23 צפון ו-23 דרום (לדוגמה אוסטרליה, פיג'י ומזרח אפריקה).

עייט הדגים (שלך Osprey): השלך, המקנן בשמורת נבק ובאיי טיראן, הוא עוף דורס מרשים, הצד דגים בעזרת טפרים קוצניים המונעים מהדג להשתחרר מאחיזתו. המקור חזק ומתאים לקריעת גוף הדג ולסילוק הקשקשים, נוצותיו המשוטטות מונעות הירטבות בעת הצלילה למים.

צילומים נוספים של הצלם אמיר טיטו ניתן לראות

באתר www.amirtito.com

החיים הטובים. ליאת, איגור,
דנה וטלי. צילום: מנדי רגב

במפרץ קיר
אלמוגים ססגוני
ומיוחד בין קניונים
חוליים המאפשר
drift diving מרתק.
מעט מאוד מועדוני
צלילה מגיעים
לראס חמלח, לכן
הצלילה באתר
מספקת תחושת
ראשוניות

צילום: איגור גנקין